

PISMO MIKLAVŽU

MIKLAVŽU SMO PISALI,
 TAKO SE POBAHALI:
 ZDAJ ZNAMO ŽE PISATI
 IN VSAKO STVAR PREBRATI,
 RAČUNI KOT ZA STAVO
 GREDO NAM V MLADO GLAVO.
 O, PA ŠE MNOGO, MNOGO!
 KAR DAJO ZA NALOGO
 PRAVILNO NAREDIMO —
 LE VČASIH KAJ ZGREŠIMO...
 KAKO DOMA JE Z NAMI,
 PA VPRAŠAJ ŠE PRI MAMI.
 OBIŠČI NAS Z DARILI,
 SAJ VEŠ, KAKO SMO V SILI.
 RES SMO SEDAJ NADLEŽNI,
 A BOMO TI HVALEŽNI,
 PRAV PRIDNO SE UČILI,
 UBOGALI, MOLILI.

Svjatoslav

Tepežna pesem

Bunkate, bunkate,
 bunkate bonk!
 To je za mačko,
 ki sem ji kozico
 na repek privezal.
 Bunkate bonk!
 To je najbrže
 za sitne čebele,
 ker sem po panjovih
 za medom bil drezal.
 Bunkate bonk!
 Včeraj sem klatil
 sosedove hruške,
 danes dobivam
 klobase in buške,
 bunkate bonk!
 Snoči sem metal
 pred cerkvijo farno

kamenčke drobne
 prav gori v line,
 zdaj mi pa oče
 z roko in gorjačo,
 — aua joj joj! —
 našteva cekine:
 pinkate penkate,
 pinkate ponk!
 Dva za lenobo,
 dva za gluhoto,
 dva za počasnost,
 dva za slepoto.
 Pinkate ponkate,
 oče je siten
 in tepe prav rad,
 da sem od težkih
 njegovih cekinov
 že strašno bogat.

Aua joj, joj!
 Težko je, težko je,
 na upognjenem hrbtu
 jih ves čas držati,
 ko bi le mogel,
 ko bi le mogel
 jih komu oddati...

Pinkate ponkate,
 pinkate ponk!
 Na naših nebesih
 že vidim tri sonca —
 aua joj joj! —
 oče, oj oče,
 kdaj bomo vendar
 našteli do konca?
 Bunkate bonkate,
 bunkate bonk! —